

Wolfram Swets

EEN GRAF VAN HONING

Dagboekbladen

1997 - 2008

Gaia Chapbooks

Wolfram Swets
Een Graf van Honing

Dagboekbladen
1997 - 2008

Tekst © Wolfram Swets, 2022

ISBN 978-1-4709-7675-0

Een Graf van Honing is deel 22 van de Gaia Chapbookreeks

'Het begrijpelijkste aan de taal is niet het woord zelf, maar de toon, de intensiteit, de modulatie, het tempo waarmee een reeks woorden uitgesproken wordt – kortom de muziek achter de woorden, de hartstocht achter deze muziek, de persoon achter deze hartstocht: dus alles wat niet opgeschreven kan worden. Daarom is het niets gedaan met de schrijverij.'

– Friedrich Nietzsche, *Nagelaten fragmenten*, 1882, 3.296

Voor Daniël Pereira Filho

1997

The quick brown fox jumps over the lazy dog.

‘Je zou het me toch wel vergeven, als ik vreemd zou gaan!’

Zoveel pijn, dat ik het met nog meer pijn zou willen bestrijden.

Voordat ik het bankbiljet aan de winkelier overhandig, maak ik er nog even snel een ezelsoor in.

Hij nam de telefoon op, voordat die een tweede keer kon overgaan.

De middenstander weigerde m’n halfgescheurde bankbiljet aan te nemen.

Na de wilde seks voelen we ons een beetje sullig en lachen erom.

Mild, genadig na de maaltijd.

Het kind noemde de opticien een brillenboer.

Realiseren hoe weinig muziek er was vóór de uitvinding van de grammofoon.

Naar de bus wil ik niet *rennen*.

Twee vrienden, die elkaar met scheldwoorden begroeten.

‘Ik tel tot drie!’ Het kind en de moeder met opgeheven pantoffel.

‘Herinner jij je allereerste vloekwoordje nog?’

Nu hij in een ongewoon goede bui bleek, dacht de ander het nu wel van hem te kunnen vragen.

Hij sprak liever van *jezelf verdoen* als het over zelfmoord ging.

Met een zekere schaamte stap ik bij de kapper binnen, als heb ik weer te lang gewacht.

Je naam in boeken te moeten schrijven ontgroeien.

Iemand zijn eigen boze brief terugsturen. Hoe dat aankomt.

Ik zou mijn staatslot toch niet willen ruilen.

Hij zei: ‘Nietzsche is mijn liefste vijand.’

Een en al zorgelijke ijdelheid, het meisje in de bus.

De jaren dat men jarig was.

Tel wat je *niet* hebt – zo zijn mensen groot geworden.

Hij had zijn poes Mispoes genoemd.

Met de traktatie van een eetlepel pindakaas legde hij het babbelende kind even het zwijgen op.

Kruimels tabak tussen de bladzijden vinden.

De woonkamer in spiegelbeeld ervaar ik altijd als mooier.

Hij maakte van elk onschuldig ding een kankerding.

Hij was zo beroemd, dat mensen hem al overleden waanden.

Niemand wil het laatste koekje. De gastvrouw gooit het weg.

De dierenarts over de jonge katten: ‘Ze groeien als *onkruid!*’

Iemand maakt mij even bewust van mijn stopwoordje.

Van mijn dekens maak ik een baarmoeder.

Hoe is het mogelijk. De sorbet, die de serveerster mij voorschotelt, ziet er precies zo uit, als op het plaatje.

Het woord *maar* afleren.

Ruzie maken om stilte te krijgen.

‘Klassieke muziek is mij te zwaar.’

De bus naar de tandarts komt altijd het vlugst.

Zich realiseren hoe weinig muziek er eigenlijk was voor de uitvinding van de grammofoon.

Hij gaf een feestje voor al z'n exen en aanbidders.

De wind draaide de bladeren op de grond even in het rond en ging verder.

Zo schaamteloos – zou het je niet jaloers maken? Zou het je niet –

Zeg me niet wie je bent. Ik wil je verafgoden. Elias Canetti.

Rijk als de zonde.

Een andere voornaam willen hebben.

Hij zat met zijn buik op schoot.

Hij belegde zijn boterham zo weelderig, dat ze vroeg: ‘Zo, heb je nog hekjes nodig?’

‘Nee, jij komt op de muren af!’

De hele broodtrommel vol kapjes.

Als we in de haast tegen elkaar dreigen op te botsen, wijken we allebei als elkaars spiegelbeeld nog tweemaal dezelfde kant uit, lachend, ons verontschuldigend.

Vandaag alleen maar in de stemming voor *langzame* muziek.

Zo’n kort afgemeten bedankje na het applaus, alsof hij dat als verraad ervoer.

Eindelijk een geslaagde hoest.

Woede als ik bijna door een automobilist wordt aangereiden. Een steen door het voorruit willen gooien.

De kinderen dragen de boodschappen voor moeder. Ieder een handvat van de tas.

Lachend wordt ze lelijk.

De verrassing van nu eens een lekkere kop koffie.

Ik lees *The Unquiet Grave* weer en kan er nu niet meer mee dwepen.
Goed teken?

Je geluk inhouden.

Een legerhoer te zijn.

Een soort lelijkheid die heel moeilijk te negeren is.

De dode insecten in het raam van het zomerhuis. Ongemerkt zijn ze gestorven (maar natuurlijk).

Terwijl het kind chocolademelk drinkt, probeert het geen snor te maken.

Autonummerplaten: 2fast4U en Bjoyful.

De wilde fantasieën na het kopen van een staatslot.

Hij zou niet willen sterven op de eerste of de laatste dag van het jaar, op 1 april, op zijn verjaardag, of tijdens de kerstdagen.

Ongerepte sneeuw in de morgen en het kind is de eerste die er voetafdrukken in mag maken.

Ik heb niets dan spinrag in mijn beurs. Horatius

Een meisje in de tuin hiernaast zegt tegen een kameraadje: ‘Sta me niet zo te commanderen; je bent mijn moeder niet!’

Het amen heeft nog niet geklonken of de kinderen stuiven van tafel.

Rode schimmel in de pot met appelmoes in de koelkast.

Zweet kleeft me aan de stoel van de tandarts als ik wil opstaan.

Iemand op straat haalt het andere einde van een regenplas niet.

Bij het jassen van de aardappels probeer ik de schil niet te breken.

De keuze van een kind tussen een zwart biljet van duizend gulden en een paars biljet van een tientje.

Te moe zelfs om nog ijdel te zijn.

‘Ik wist niet dat ik dat nog had!’

Neemt men nog dodenmaskers af?

In het gezicht van de oude vrouw op straat meende ik dat van mijn jongste zus over vijftig jaar te zien.

De Hottentotten noemen het denken de gesel van de mens. Lichtenberg.

Het rokersgeel in zijn snor.

Schommelen tussen medelijden en verachting.

Wat een gelukkige mug hebben we hier, dat hij vijf aanslagen in enkele momenten overleeft!

Wachten tot ook de rook van de pit loslaat.

De nacht maakt van een muis een olifant.

Waarom moet *iemand* altijd verantwoordelijk gesteld worden?

Toen hij niets bleek te hebben gewonnen, verscheurde hij zijn staatslot in de kleinst mogelijke stukjes.

Het is weer droog, maar een volle koude regendruppel weet me nog in de nek te treffen.

De een is een ploeteraar, de andere een baliekluiver, en zo bewijzen ze beiden de wereld een dienst.

Ik kreeg precies zoveel wisselgeld terug als de rekening zelf bedroeg. Mooie vergissing.

Dingen die ik pas na uren of dagen of zelfs weken begrijp.

Wanneer het woord *maar* volgt.

Het eeuwige leven van bijna lege flessen en potten.

Het vlees in de soep als laatste bewaren.

De oorlog hadden willen meemaken.

Zo woedend dat ik met opzet onder een ladder door loop.

Waarom denken we dat mensen uit vroeger tijden dommer waren?

Het kleinmoedige van heimwee, nostalgie, en toch.

Zijn liefde voor deze muziek verkoelde aanzienlijk toen hij ontdekte dat degene die hem het meest deed walgen, dezelfde muziek ook *met hart en ziel liefhad*.

Het vier jaar oude kind denkt dat het twaalf jaar oude kind al een volwassene is.

Hij kan maar niet geloven dat geld niet gelukkig maakt.

Hij dorst zich niet helemaal te geven omdat de ander zo ondoorgrondelijk leek.

Een vrouw die haar kind achter zich aansleept. Het moet grote stappen maken om bij te kunnen benen.

Een spinnenweb als een huis van een miljoen.

Altijd 'Ik heb nooit eens geluk!' Alles wegnemen wat hij heeft.

Dingen die ik eerder als een uitzonderlijke prestatie zag en die nu heel gewoon zijn, of zelfs noodzakelijk.

Je plan om jezelf te verdoen tot de volgende dag uitstellen. Elke dag opnieuw.

De eerste dichter krijgt na z'n voordracht applaus van deze helft van het publiek en de tweede van de andere helft.

Zo gespannen dat ik een paar maal de fout inga en dan een paar maal *met opzet* blunder.

Mijn zonde tegen de muziek: dat ik achter elkaar naar hetzelfde stuk luister.

Oren waar de zon doorheen schijnt.

Zijn aanwezigheid maakt haar zo rusteloos van verwachting en verlangens, dat ze hem alleen maar op eigen grond, bij haar thuis, kan verdragen.

In de bus betrapte ik mezelf op het zoeken naar een geschikte vriend voor mijn vriend.

Toen de vrouw naderbij kwam, verloor ze haar schoonheid.

'Is a pig's ass pork?' en dat uit de mond van een meisje.

Hij had nu wat hij van hem wilde, maar durfde niet gelijk te vertrekken.

Altijd maar over hun rechten. Nooit over hun plichten.

Hij trok mijn T-shirt uit mijn broek en daar verdwenen twee jaren van proberen te vergeten.

De voorvertoningen in de bioscoop en het ijdele voornemen om naar die films te gaan.

Zoveel reden om van jezelf verzekerd te zijn, en toch.

Met deze vriend kon hij alleen maar schermutselend praten.

Hij kwam zo dichtbij dat zij zijn lichaamsgeur herkende van hun vroegere liefdesleven.

De neiging om bij de eerste uitvoering van een klassiek stuk muziek te zweren.

Een blaffende hond die *in het donker* op je afkomt.

Ik schrik even van mijn eigen in het raam weerspiegelde beweging, als ik van het lezen opkijk.

Iemand laat iets vallen in jouw buurt en ongewild kijk je je zakken na.

Hij loofde het op z'n manier dat het verdacht werd.

In het Vermontse buitenleven verboer ik weer. Van tijd ben ik me niet meer bewust. Ik scheer me een keer in de week, eet luidruchtiger, veeg mijn mond af aan m'n mouwen.

Voor de verkeerslichten vraagt een taxichauffeur de weg aan een collega.

Geen zin meer om te praten, te antwoorden. Alleen maar gebaren, of 'mm'.

De vrouw op de groentemarkt telt de bedragen mompelend bij elkaar op en kijkt daarbij ten hemel als om afleiding te voorkomen.

Een derde oog. Om te *voorkomen* dat men bepaalde dingen ziet.

Hoeveel van je conversatie je naar de ander moet herhalen.

Hij vergaf haar zo vlug, dat ze zich beledigd voelde.

De telefoon gaat over, maar slechts een keer.

Paddenstoelen, die daar eergisteren nog niet stonden.

De volgende dag was de dode mol verdwenen.

In de bossen leer ik *langzaam* lopen.

Overdrijven om het in het eind minder moeilijk te laten lijken.

Een kleine seksuele fantasie, die eens werkelijkheid wordt.

Kwaad, praatte ze met hoge stem.

Iemand die ik dacht te hebben vergeven, probeer ik in een droom te doden.

‘Je hebt een gat in je hand!’ en het kind zoekt ernaar.

Wanneer ik na een dutje mijn broek weer wil aantrekken, tref ik er de slapende kat in aan.

Windvlaggen en ik ook met horten en stoten vooruit.

Het kind wil het gebroken koekje niet.

Met versnelde pas door het gezichtsveld van de landmeter lopen om hem niet te storen.

Het hele gebouw doorverbonden worden.

Een parfumlucht die me doet omzien, zoekend naar wie het draagt.

‘En wat zeg je dan?’ vraagt de moeder aan het kind.

Het kost de gasten een half uur om te vertrekken.

Even wennen als je nagels kortgeknipt zijn (niet meer kunnen peuteren).

Nog een kentekenplaat: Ragbiz.

Hoeveel praten verantwoording afleggen is, verontschuldigen is.

Bloed aan de envelop. Ik sneed mijn tong.

Voor het eerst in vijftien jaar: havermout met suiker en een klontje boter.

Bless U. Een ander autonummerbord.

Eens een dag in een dier naar keuze te mogen veranderen.

Aan het graf vroeg zij zich hardop af, hoever de dode al was weggerot.

Even een huivering als ik de watten vastpak.

Als ik deze morgen de asresten van het vuur van eergisteravond uit de haard opruim, smeult het hier en daar nog wat.

Het alarm knippert 1:37. Zo lang geleden viel de stroom dus even uit.

Even schrikken als hij zegt: ‘Je praatte in je slaap vannacht.’

Deze mensen hebben een winkel die zeven dagen per week open is. Wat blijft er over van hun leven?

Eerst stoorde me de steeds brommende vlieg, en nu stoort me de stilte, die ik met de doodsklap veroorzaakte.

We voelen het duwtje naar de andere kant als de grote vrachtwagen ons met hoge snelheid passeert.

‘Ja, echt?’ vraagt hij, half onthutst, alsof hij nog hoopt dat je dat niet serieus bedoelde.

Van beroemde mensen denken dat ze ook lang zijn, groot zijn.

Werkelijk bedroefd als de gasten weg zijn. Snel de sporen uitwissen.

Als op het station een andere bus naast de onze komt te staan, wend ik mijn gezicht af.

Op de deurmat heeft zich wat mos gevestigd.

Het tandenwisselende kind lacht.

Hij las de krant elke dag bij de kapper, om zo geld uit te sparen.

De moeder vraagt de vader om de kinderen tot de orde te roepen.

Nu de klok een uur achteruit moet worden gezet, loopt de klok in de keuken weer gelijk.

Pas aan de geur merken dat het gras is gemaaid.

Ik vang krekels. Ze zijn een *treat* voor de katten.

De serveerster, die slechts een blik nodig heeft.

Iets wat ik angstloos doe, totdat men mij op de niet geringe gevaren wijst.

Boos, roep ik bijna in het Nederlands.

Als we met de auto de bocht omgaan, lijkt het paard dat aan de rand van de wei staat, midden op de weg te staan, en ik schrik.

Verrassend: lelijk en toch zelfverzekerd overkomend.

Holletjes in de sneeuw onder de bomen van het smelten.

De rekening in het restaurant krult zozeer, dat het haast wel het einde van de rol moet zijn geweest.

Ik dacht even dat het weer was begonnen met sneeuwen, maar het was slechts de sneeuw die uit de bomen woei.

Zijn gezicht lichter en donkerder met de wisseling van scènes op de televisie.

De grot onder de wortels van de omgevallen boom.

Nadat ik het huisvuil heb verbrand, voel ik een masker op mijn gezicht dat barsten zou als ik ook maar een spier vertrok.

Een bankroet, en zelfs de planten worden geveild.

Hij trok een *geen idee* gezicht.

In het restaurant neemt de ober mijn bord al weg, terwijl mijn disgenoot van zijn maal nog zit te genieten.

Altijd die *harde* boter in restaurants.

De moeder bakt een cake en het kind mag de schaal leeg vingeren.

Hun verkering duurde een uur.

In de bus zit op iedere tweezitsbank een enkele passagier.

Mijn grote dankbaarheid: dat ik niet ben, zou kunnen zijn, als ik in mijn gedachten soms zou willen.

Om de kinderen te vermaken legde ze tijdens de maaltijd haar buik op tafel.

Ik dacht dat het een duif was, die door een auto werd overreden, maar het bleek een prop papier te zijn.

‘Dat verhoogt mijn lage dunk van hem.’

Nog denk ik: wat zal ik bepaalde dingen missen, als ik niet meer ben (boeken, muziek).

Die verkrampde gezichten in slecht weer.

Donker als een plattelandsnacht.

Het druppeltje vocht op de brandende lucifer.

Toen hij merkte dat er een foto van hem gemaakt werd, trok hij snel zijn handen uit zijn zakken.

Ik zoek me een ongeluk naar de pot suiker die alleen maar dertig centimeter verderop staat dan gebruikelijk.

Om een keer te huilen zonder je gezicht in je handen te verbergen.

Besneeuwde koeien in de wei.

Twee dagen later kijk ik nog op het horloge, dat ik niet meer draag.

De schok van het lachen van iemand die zelden lacht.

Een grappige schrijver ja, maar nog geen goede.

Slepende diersporen in de sneeuw, zo diep.

Een, twee, drie gedeukte blikken soep, en ik zoek verder in de schappen.

Zo moe, dat ik op de snelweg *Reykjavik* (waar ik net vandaan kom) lees in plaats van *Randolph* (waar ik naartoe ga).

1998

Op de heenweg de wind tegen, en ook op de terugweg.

Sinds kort speelt de buurman niet meer op zijn piano. Zou iemand het hem ronduit gezegd hebben?

Begraafplaatsen naast de luchthaven, langs de snelweg.

Hij stamde van struikrovers, en daar was hij trots op.

Een gedachteloos enthousiasme.

Wijdbeens staat hij een parkeerbon uit te schrijven.

Buiten wachten mensen in de rij op een plaatsje binnen in het restaurant.

Twee mannen slepen een manshoge spiegel door de straat, en daarin kan ik op de derde verdieping mijn eigen voordeur zien.

Drie, vier dagboeken met alleen het eerste tiental bladzijden volgeschreven.

De sirene wordt luider en luider, maar de ambulance komt niet door onze straat.

Je wilt iemand een hand geven, maar hij ziet het niet.

Mijn wisselgeld is \$11.11 precies.

Je hebt het land aan hem en hij doet aardig tegen je.

Juist als onze gasten weggaan, komt er een klas kinderen voorbij en ons afscheid verwaait in het rumoer.

Het oude loop ik langzaam voorbij, om haar niet aan het schrikken te maken.

De taxichauffeur weet het niet en wij weten het ook niet. Mooi.

Als de metro het daglicht weer inrijdt, verkleint iedereen even zijn ogen.

Een *meisje* dat haar knokkels knakt.

Voor ik het beseft, heeft hij me al omhelst.

Hij nam zijn bril af als een masker, alsof hij zich wilde blootgeven, alsof hij nu een groot geheim ging onthullen.

De jacht op een taxi na afloop van de opera.

Ook het water in de gleuven van de vuilniszakken is bevroren.

Ik heb de vraag nog niet gesteld of het antwoord schiet me al te binnen.

Beseffen dat vrijwel ieder dier een staart heeft, behalve wij.

De bedelaar rammelt driftig met zijn bekertje.

Onder de bank in de metrowagon: lege pistachedoppen.

Ze hield het kopje omhoog om te zien wie het gefabriceerd had.

De latino bediende in het restaurant is trots. Hij praat tegen mij alsof ik een vriend van hem ben.

De minnaar, ondeugend: ‘Wil je wat drinken? Thee, koffie, *of iets cremerigs ...?*’

Het kind dat zijn eigen moeder wel zou willen inruilen voor de moeder van zijn beste vriendje.

Ook het ziekenhuis waarin ik ben geboren gaan ze met de grond gelijk maken.

De jongen naar wiens schoonheid ik moet omkijken is al door de menigte verzwolgen.

De verzameling tandenborstels *per persoon*.

De andere kant opkijken als een vrouw in haar tas begint te rommelen.

‘Nu ik hem heb zien eten, veracht ik hem nog meer.’

Het kind dacht dat een beitel iets was dat werkelijk bijten kon.

Niets drinken bij de maaltijd om langer van de smaak te kunnen genieten.

Op deze zonloze dag blijft de dauw nog lang op het gras zitten.

Ze at haar vervelde huid op.

Het jonge stel was de hele nacht uit geweest en gingen op de fiets weer naar huis. Hij trapte en zij zat achterop te dutten.

Ik zie de mug op een trefzeker plekje, maar heb mijn handen even niet vrij.

Het grappigste dat ik ooit gelezen heb: iemand die de natuur prees omdat deze de neus zo ontworpen had, dat er een bril op paste.

Van al mijn spoken verlaten als ik met de metro van de buitenwijk de binnenstad weer binnen rij.

De jongens en meisjes op de klassenfoto waar je een oogje op had. Er nu niets meer van begrijpen.

De handen vol boodschappen en de deur met je schouders openduwen.

Een stofnest onder je nest.

Een kind met in elke hand een volwassene. Het laat zich optillen om grote-mensen-sprongen te maken.

In deze cab in de drukke stad: een oase van klassieke muziek.

Lachend werd ze opeens lelijk.

Als de bus met een gang de bocht omgaat, dreigt de knappe jongen bij een oude dame op schoot te vallen.

Hij was al een poosje weg, maar zo nu en dan rook zij nog zijn lichaamsgeur.

De vakkenvuller laat een pot augurken uit zijn handen vallen en een winkelende man raapt er een ter consumptie op.

Het hele restaurant begon te applaudiseren, toen het personeel er eindelijk in slaagde om het brandalarm af te zetten.

Voedsel in zijn voorraadkast met een uiterste houdbaarheidsdatum van een paar jaar geleden.

Het park uit mijn kindertijd lijkt nu zo klein.

Een gedicht als een couveusekindje.

Ze praatte en praatte, alsof ze dat hele winter niet heeft kunnen doen.

Als er een meisje bij de bushalte komt staan, gaat de jongen rechtop zitten.

Om te voorkomen dat ik niet weer in slaap val, ga ik in een ongemakkelijke houding liggen.

Het laatste uur van het bezoek leek wel het beste.

Droom: een liaison met een zeemeerman.

Hij vroeg: ‘Lach je ook, als je alleen bent?’

Hij zei: ‘Hij is een waar talent, want het doet me pijn.’

Het bijzondere aan deze gewone vlinder? Dat hij onverwacht komt.

‘Denk maar zo: in 36 uur is het allemaal voorbij.’

De oude schuur staat al jaren op instorten.

Een begraafplaats langs het spoor: het idee dat al die lijken in hun kisten liggen te trillen.

Graffiti op zelfs de meest verlaten muren langs het spoor.

Een meisje tegen het vriendje van haar zus: ‘Je kunt wel beter krijgen.’ Hierop maakt hij het terstond uit.

Tussen de voor de stoplichten wachtende auto’s rennen twee mannen op en neer om T-shirts te verkopen.

De bejaarde man tegen de verpleegster: ‘Altijd kleeft je mij uit; wanneer mag ik jou nu eens uitkleden?’

Jean zei: ‘Als dat zo doorgaat, zal die kat vlug op een sumoworstelaar lijken!’

‘It’s either my way or the highway!’

Tandenknarsend van walging.

Terwijl we hem genadeloos bekritisieren, nemen we per ongeluk de metro in de verkeerde richting.

Alleen de twee kinderen praten en lachen in de metro.

Moe, las ik 296 in plaats van 2 %.

‘Laat die muziek aan, ik moet dat deuntje in mijn hoofd kwijt!’

Een kind vertelt me het systeem waarmee zij haar ontbijt eet.

Een bekend gezicht, maar desalniettemin onplaatsbaar.

In de auto schittert de neergaande zon tussen de bomen waardoor het geheel aandoet als een oude, haperende film.

Ik hang te snel op: in de verte hoor ik nog zacht een groet.

Hij praatte alsof hij zichzelf nog moest overtuigen.

Ook als het autoalarm plotseling weer stopt, schrik ik.

Nee, het inktpatroon van de printer op de grond smijten helpt ook niet.

De hond, naar voren gebogen, alsof hij een zware storm trotseert, en het baasje, schuin naar achteren hellend, alsof hij een steile heuvel afloopt.

Het meisje in de straat laat iets vallen en slaat haar hand voor haar mond alsof het iets waardevols was, dat viel en nu wel gebroken zou kunnen zijn.

In een werveling sproeit de danser zijn zweet in het rond.

Overall *Ooooooh* door het publiek als de ballerina per ongeluk valt. (Ik moet er bijna om lachen).

Omdat het gedicht niet naar hem kwam, ging hij op zoek naar het gedicht (eerste fout).

De huizen van vrienden en de herinneringen die je daaraan hebt.
Vreemden leven er nu.

‘Ik ben veertig kilo afgevallen, ik ben bijna doorzichtig!’ – ‘Was je altijd al niet doorzichtig?’

De hele bloesemende struik gonst van de hommels.

Zo’n wolkbreuk, dat je niets meer ziet dan regen.

Van de overdaad geen keuze meer en zonder koekjes verlaat ik de supermarkt.

Tranen in mijn ogen van de vermoeidheid.

Een jaar jonger of ouder in je vroege jeugd en je hoort al tot een andere tribus kinderen.

De zon schijnt niet, maar een beetje meer licht stroomt de kamer binnen.

Elke morgen, als ik het huisvuil verbrand, heeft de spin weer een nieuw web aan de pook gebouwd.

Voordat ik het licht uitdoe, knijp ik mijn ogen dicht om alvast aan het donker te wennen.

Ik, die op een afgesproken plaats op straat op een vriend wacht, die nog niet te laat is, voel me al door voorbijgangers bekeken als iemand die vergeefs wacht, die in de steek gelaten is.

Aan de telefoon begin ik te ijsberen en sleur het toestel van de tafel.

Al de dingen die je in gedachten tegen iemand zou willen zeggen, maar nalaat.

De bladergeraamten van vorig jaar.

Ik zeg tot mijzelf: ‘Goed. Nog tien tellen en dan spring je uit bed.’

Ik ontwijk de blik van de bedelaar, zodat hij weet dat hij van mij niets hoeft te verwachten.

Met ogen die zich in het voorhof van de furie bevinden. Een woord slechts, en –

De hoogmoed in de stelling Je zult er geen spijt van krijgen!

Het eerste wat de supermarkt ’s morgens verkoopt, is drank aan de alcoholisten.

Doordat hij zoveel vrienden heeft, voel ik me bij het maken van een afspraak met hem even als een hoerenloper.

Als ik me met mijn handen geen raad weet, stop ik ze maar weg in mijn broekzak.

C. zei: ‘Het probleem van deze tijd is, dat iedereen recht denkt te hebben op elk probleem.’

Een boek dat ik uitleende en volkomen vergeten was, krijg ik nu weer terug. Het voelt alsof ik het cadeau krijg.

God! hij komt een keer op tijd.

‘Ik ben niet zoals jij!’ roept iemand tegen zijn vriend in een volle tram.

Mijn vriend: ‘Je hebt me geslagen in je slaap!’

De krantenjongen kijkt om naar het meisje dat hij zojuist voorbij reed, en fietst bijna tegen mij aan.

Een dag gewacht met schrijven, een dag gewacht met posten, en binnen tien minuten spijt.

Naar deze mooie jongen durf ik pas weer te kijken, als hij me voorbij is gelopen.

Een schoonheid, die geen lust oproept, maar afstand afdwingt.

Mijn vriend: ‘Ik had je wel wakker willen schoppen, omdat jij wel kon slapen en ik niet.’

Toen ze het boek terug in de kast zette, stopte ze even met praten.

Een trans-Atlantisch telefoongesprek en de sirene van de ambulance die bij mij door de straat raast, wordt 8000 kilometer verderop gehoord.

Een tot in de puntjes gemaaid veld en ik denk: zo verdoen ze dus hun vrije tijd.

Zo’n goed boek met zoveel plezier gelezen, dat ik het nu niet meer durf te herlezen.

‘We misten je bij de lezing!’ – ‘Ja, daarom ben ik niet gekomen!’

In plaats van *no scar found anywhere on my body* in een gedicht van Maekawa Samio lees ik *no scar found anywhere on my soul*.

Om haar te helpen moet ik veranderen?

Van de ene hand naar de andere gaat de zware koffer, steeds sneller.

Ik had willen zeggen hoe mooi het was, maar hoe?

Wat verwacht ik toch van de krant dat ik er elke dag in ben teleurgesteld?

Maar wat muziek dan weer niet kan: een leuke mop vertellen.

Hoe snel men elkaar intelligent vindt.

‘Heeft er nog iemand gebeld?’ – ‘Geen hond.’ – ‘Laat ze dan maar de kolere krijgen!’

Bij het woord krachtproef gelijk denken aan kernproef.

Of ik met mijn dubbelganger naar bed zou gaan.

Niet vergeten wie mij kennis heeft laten maken met Benjamin Britten.

Toen het keukenmes tot aan het heft afbrak, werd het een macaber speeltje.

Bij de kleuren groen en geel ongewild aan een bananenrepubliek denken.

Een traditioneel gekleed Turks meisje gluurt zo ongemerkt mogelijk naar de mooie jongen in de bus. Het idee dat deze jongen nu een rol zal spelen in haar seksuele fantasieën.

Vermoeid, schrik ik voor meer dan nodig.

Ik applaudiseer niet omdat het zo mooi was, maar van verlossingsvreugde.

Een platgedrukt stukje tuin, alsof hier een groot dier de nacht heeft doorgebracht.

Hij zette de rode wijn in de koelkast.

Verbannen naar de voorsteden van zijn hart.

Een libelle gooit me bijna tegen de grond.

Mij wordt gevraagd aan welke kleur ik denk, als ik naar Mahler luister.

Haar woorden weergalmden in het wijnglas.

Niet alleen linkshandig, maar ook linksvoetig.

Omdat ik tegen de wind in roei en de golven me tegemoet komen, heb ik het idee dat we sneller varen.

Ook al zie ik ze de hele zomer door bijna dagelijks, de slangen blijven een opwindende verrassing.

Jean stuurt ons een stethoscoop en ook de katten worden aan alle kanten beluisterd.

's Nachts laat toont de bliksem me het meer als in een horrorfilm.

Larry Rivers: 'Wanneer je twintig bent, wil je iemand zijn, wanneer je dertig bent, wil je iets doen.'

Wat we nog niet wisten: de reiger heeft een vriendinnetje.

Ik raakte langzamerhand gewend aan zijn lelijkheid.

Bladeren als libellenvleugels.

'Ik heb een bos rozen gekocht voor mijn vrouw.' – 'O, voor welke gelegenheid?' – 'Ze waren slechts twee dollar!'

Terug in de stad. Sommige van de zomerse mieren vinden we verdronken in de honingpot.

Ook de kostbare truffels bewaart hij in de koelkast.

De pear sorbet die ik haastig in de winkel kocht, blijkt peach te zijn, en dat ontdek ik pas, als ik er een tweede keer van eet.

Een requiem voor het oude jaar.

En ik vier het in de woestijn.

1999

De dagen dat alleen mijn dromen me nog voortbewegen.

Ik ben klaargekomen, maar alleen lichamelijk.

Ik lees *klein* waar *klem* staat.

De eieren, ontdek ik bij mezelf, worden systematisch uit de doos genomen: links boven rechts onder, rechts boven links onder.

Van al de strijkkwartetten van deze voor mij nieuwe componist zet ik eerst het laatste op, dat hij schreef: waarom?

Wanneer ik tegenover hem de onvrijheid van de wil verdedig, beschuldigt hij me gelijk van godsdienstigheid.

Mijn liefste minnaar hoor ik snurken en opgelucht ontwaar ik ook de *mens* in hem.

Onder het stofzuigen begint ze te zingen.

Rust is waar ik naar verlang. Wat ik echter nodig heb, zijn stormen. Alleen in stormen verwaai ik niet.

‘Van jou kan ik zorgeloos houden want wij hebben op geen enkele manier iets van elkaar nodig, wij leggen op geen enkele wijze beslag op elkaar.’

Ja, niet tegenspreken, maar ontkrachten!

Ik heb mezelf voor hem verborgen gehouden. Onderwerping was de enige manier om hem aan mij te onderwerpen.

Maar ze vergeeft het me, en ik vraag me af of ik ditzelfde een ander zou kunnen vergeven.

In het donker herken ik de kat op straat als kat snel genoeg om niet *helemaal* van hem te schrikken.

De man van je dromen, maar voor één nacht.

Waar ik dankbaar voor ben: dat mijn grootmoeder niet drie straten verderop woonde. Zo is ze altijd mijn grootmoeder gebleven.

O havens, hoe lang moet ik nog uitzien?

Niet voor de ketenen deinsde hij terug, maar voor de man daarachter.

Slechts 40 cent fooi voor de cabbie. Deze miljonair kende geen dag armoede in z'n leven.

Toen ik op het punt stond om klaar te komen, vroeg hij me om hem recht in de ogen te kijken.

Streefde Bach naar vernieuwing, originaliteit?

‘Volgens mij heb je me alleen maar voor de seks!’

Later als jij oud bent, zul je heel minzaam zijn, zei K. tegen me.

Hoe zou ik ooit terug kunnen keren naar deze herberg waar ik een bed in de hemel vond dat gemaakt was van Cedar?

De inhoudsopgave van een dichtbundel zelf een gedicht.

Hoe de tegenovergestelde richting van een anders zo bekende weg altijd weer verwart.

‘Ik had een rusteloze nacht in die merrie.’

De ober draait het kopje koffie zo, dat het oor naar de rechterkant uitsteekt alsof ik rechtshandig zou zijn.

Weer zo'n stiekeme feestdag. Op een doordeweekse dag sta ik met mijn vuile was voor een gesloten wasserette.

Deze criticus heeft liever goede vrienden dan goede boeken.

Van de droom kan ik me niets meer herinneren, maar zij, die ik elf jaar niet gezien heb, is de hele morgen al in mijn gedachten.

Wanneer zou ik eigenlijk voor het laatst de melk uit een glas gedronken hebben?

Ik mors een beetje melk, maar ruim het niet op: ik roep de katten.

'Na rijp beraad ...' – dat is dus eigenlijk onverdiend?

'Ik ben zo zenuwachtig, ik zweet als een geheim dat op het punt staat om onthuld te worden!'

Heel ons leven eigenlijk niets anders dan ja en nee zeggen.

Haar ogen kruisen de mijne, als hij het glas, waaruit hij zojuist nog wijn gedronken heeft, met frisdrank vult.

De oude man die mij wel zou willen hebben, wijst me bijna triomfantelijk op een puistje in mijn gezicht.

Hoe spijtig! Hij had de ogen, maar niet de tong van een schrijver.

Hij is teleurgesteld omdat ik niet *hardop* lach.

Het is allemaal wel goed, hoor, maar wanneer kom ik nu eens op bezoek met een *meisje*?

'Jij bent altijd zo stil!' – 'Wat kan ik daarop zeggen?'

Ver weg van de tijdbezeten stad wordt een maandag voor een zondag aangezien.

De airco vertelt me hoe nodig ik mijn studio moet aanvegen.

Vlug, vlugger, vlugst. Daartegen in opstand komen.

In de winkel vragen twee travestieten om tampons.

De vrouw lijkt in haarzelf te praten, maar als ze langsfiets, zie ik het kind dat achterop zit.

Ze beklagde zich erover, dat mijn oordeel zich zo langzaam vormt.

‘Ik stak tegen A. nog loftrumpet over je op.’ – ‘Als je maar niet vals hebt gespeeld.’

Deze muziek klinkt niet meer zoals ze de eerste keer deed.

Iedereen zou zich van tijd tot tijd eens moeten horen praten.

Alleen van de *uitgevoerde* plannen vertellen.

Zijn oren bloeden. Het stolsel verdooft hem. De lagen verdoven hem meer en meer.

‘Zonder na te denken over de gevolgen’ – stonden die dan al vast?

Niet dankzij, maar ondanks.

Ik las hem, maar vond mezelf.

Van het torenhoge uitzicht geniet ik niet. Ik omhels wat zich het verst van de rand bevindt.

We beginnen te berusten in de ongrijpbaarheid van die muis. Hij krijgt zelfs een naam.

Een kort verhaal met in de andere drie kolommen een variatie.

Voor de brug zet de chauffeur de motor van de stadsbus even uit en wordt het *stil*.

Ik las *beauty* in plaats van *reality*, en meer dan eens.

Een gedicht dat zichzelf verdoet zodra het met openbaring wordt bedreigd.

Anders, niet beter.

Twee doden binnen een week alsof een niet genoeg zou zijn om stil te staan.

Een God tot wie ik me zou kunnen wenden, heb ik niet.

Eerst zie ik de kringen in het water en dan pas de eenden.

Zijn plotse principes moesten wraak nemen.

Hij meende het ook. Maar alleen op dat moment.

Zijn tafelmanieren verbeterden toen hij alleen in het restaurant at.

Onder de invloed van marihuana begon ik weer in mijn eigen taal te denken.

Bij de kapper laat een jongeman zich scheren.

Het onuitspreekbare gerecht bestelt hij toch maar niet.

De kat wil van me wegrennen, maar zijn staart is net iets te lang.

Zodra de logés vertrokken zijn, krijgt het paar weer onmin.

Voordat hij iets heeft kunnen zeggen, heeft zij de vraag al voor hem beantwoord.

Een regen die me toekwam als een applaus.

Zonder me aan te kijken geeft de kassajuf me mijn wisselgeld terug.

Mijn wens dat ook de dienstmeisjes in het hotel eens op vakantie zullen gaan en in een hotel kunnen verblijven met dienstmeisjes.

De mensen naar het gedicht en niet andersom.

‘Durf het!’, denk ik, maar de oceaan krult zich al rond mijn schoenen.

Ik zag in mijn ooghoek hoe het hoofd van de jongen met mijn gang meedraaide.

De hotelkamer: helemaal niets te bieden om je aan vast te klampen, helemaal op jezelf teruggeworpen zijn.

‘Wat me tot nu toe van zelfmoord heeft weerhouden, is de nieuwsgierigheid naar wat de dag van morgen nog voor mij in petto heeft.’

Voor de spiegel ben ik, zelfs naakt, steeds minder bang geworden.

Kon het uitblijven? In Los Angeles reclame op zelfs de openbare bankjes.

Zulke betoverend blauwe ogen en zo’n verleidelijke lach dat het vertrouwen in deze knappe jongen bijna onmogelijk lijkt geworden.

De zee mag dan wel genoegzaam bekend zijn, maar de echte zee, de aanraakbare zee.

In de hotelkamer verwarde ik de telefoon met de bel en liep al naar de deur.

Het volmaakt spiegelgladde wateroppervlak *moest* ik aanraken (het waterbassin achter het LA Museum of Contemporary Art).

Het naar me toe bewegende diertje bleek een door de wind voortgedreven blad te zijn.

Ze hebben ruzie, maar tegen de ober zijn ze beiden nadrukkelijk vriendelijk.

Waar ik me ook op verheug als ik na een half jaar weer naar het vaderland terugkeer, is de nieuwe reclame op de televisie.

Alles tot in de puntjes verzorgd in dit hotel. Zelfs het toiletpapier is in een driehoek gevouwen.

Misschien is elk woord wel een poging tot onderwerping.

‘Kauw jij links of rechts?’

Dertig jaar en nog nooit een dode gezien.

2000

Ik spreek met Zeno, toen hij zei: 'Ik maakte een welvarende reis toen ik schipbreuk leed.'

Niet 'Ik en mijn broer', corrigeert de vader zijn zoontje, maar 'Mijn broer en ik.'

Dat ze hem verdragen komt omdat ze hem ook slechts een paar keer per jaar hoeven te zien.

Pas toen ik erover sprak, begon ik het te begrijpen.

Het leek alsof ik tot mijn gereflecteerde zelf sprak in die zonnebril van hem.

Desalniettemin was de aanrander een knappe man.

En in welk dier wilde hij zijn ziel in een volgend leven gehuisvest zien?
Een bonobo!

De mieren belegeren de keuken weer. Maar ze kondigen de lente aan.

De stad heb ik het liefst wanneer ik haar weer moet verlaten.

Ik tref een *vrouwelijke* cabbie!

Wat heb ik nog van deze mooie jongen in de tram? De warmte van zijn hand aan de stang.

Hij keerde terug omwille van de eerste keer. Elke keer kwam hij terug om de eerste keer te herbeleven. Tevergeefs, wist hij, maar toch.

Hij zei: 'Ik voel je hart in mijn rug kloppen.'

Om sublimely fuckable te worden genoemd.

Hij zei: 'Een ziel heb je niet, die krijg je van anderen.'

Het verlangen had zich diep ingegraven en verzette zich tegen een daadwerkelijk weerzien.

Of iemand zich ook van geluk zou kunnen verdoen.

Je stiefvaderland, je stiefmoedertaal

Voorbij de woorden, en als men toch spreken wil: tranen.

Dat hij dat gezegd heeft, herinnert hij zich nog wel, maar tegen wie?

Hij, de ontaalkundige, toonde mij het einde van de taal.

Hij zei: zelfs in mijn dromen kon ik niet meer van haar houden.

Ze zei *ik*, maar ze waren er *samen* naar toe geweest.

Een glimp van jezelf als tachtigjarige. Hoeveel zou het je waard zijn?

Z'n eigen hart gelooft hem niet meer. Hoe nu verder?

Hoeveel doden je met je meeneemt in het eind.

Wat zou hij *daarna* gedaan hebben, die man op de foto?

Zo lang zo ongrijpbaar. Wat als ik hem begreep na al die jaren?

Al je gedichten aan het vuur prijsgeven om het leven van je dierbaarste te redden.

Je zult in een volgend leven terugkomen als dier. Maar wat heeft het dier dan misdaan?

De krankzinnig verliefde, dankbaar als het eindelijk uitgemaakt wordt..

Zoeken naar wat aan de beredenering is ontsnapt.

Lang voordat jij geboren was, zei hij, alsof ik het recht niet eens had om eerder geboren te worden.

Ik ben voor het potlood gevallen, merk ik na vele bladzijden in alleen maar potlood.

Wat zou het vereisen om van Nietzsche af te komen?

Een requiem voor het pasgeboren gedicht.

Die mij het minst eerbiedigt: mijn aflegger. Een heel leven is door dit lichaam gegaan.

Het moment waarop je je bewust wordt van decennia.

Dat bedoelde ik niet, maar het is toch een mooi compliment.

Onze eerste scanner, en het eerste dat we uitproberen, zijn onze geslachtsdelen.

Had ik ooit gedacht dat het *herinneringen* zouden worden?

2002

De zomerse kauwen zelfs in de schaduw nog met hun bekjes open.

De vorm van de dingen komt aan het licht nu het donker wordt.

Hij reikt mij zijn polsslag. Ik wijs op mijn hart. We lachen, zenuwachtig, wij *liefdesrivalen*, die elkaar nu voor het eerst ontmoeten bij ons thuis.

Een atoombom die afgaat in je hoofd.

Penelope! hoe ontweef je een hele wereld?

Naar de scheurkalender is al dagenlang niet omgekeken. Men begint weer.

Ik wilde een enthousiasme met hem delen, maar hij is er niet meer.

Ontworteld mag men weer dromen.

Ze wees op het nieuwe blaadje aan de plant: *dat ben jij*.

'Dat had ik nooit achter jou gezocht!' Wat men dan *wel* achter je zoekt.

Men bestelt ter aarde. Welke andere begravenen herrijzen?

Iemand geblinddoekt het labyrint insturen.

Maar het meest zalige van al: de dromen die men niet droomde, ook die kwamen!

Op afstand begin ik weer te mythologiseren.

Met gesloten ogen langs de oude slaapkamer lopen.

Zijn vriendschap met mij is een egostrelerij, mijn vriendschap met hem een verveling.

Je godsdienst verliezen: God gelooft niet meer in jou.

Voor het eerst in jaren schrijf ik eens een brief *met de hand*.

Ja, je wilt het *nu* goed hebben en niet *morgen* in je herinnering – maar hoe!

Hem voor altijd in de ban doen, zodat ik hem lief kan blijven hebben.

Een hart vol tombes en tempels, ter dankzegging, tegen het vergeten.

Ik mag weer roken in bed!

Atlas! Welke wereld weegt zwaarder, die nu is of die is geweest?

Minzame gedachten over wiens bloed ik twee jaar geleden wel kon drinken.

Door zijn toedoen werd ik religieus. Wie doet hem na?

Ze staan ook in mijn geheugen, de mislukte foto's.

De wraak in het zwijgen. Zo kan niets geleerd worden.

Met gesloten ogen teken ik de overlijdensakte.

‘Ben jij geëindigd met de liefde van je leven?’

2003

Zou men in een god geloven, dan zou men van het bidden geen knieën meer overhebben.

Eindelijk zag hij het licht – van het vuur aan zijn schenen.

De eerste kus wordt gesmoord in een verlegen gelach.

Ik wil de lucifer in mijn mond steken in plaats van de sigaret. Zo erg is het dus?

Wat een geweten al niet gedichteerd krijgt.

Voor een ogenblik herken ik mezelf niet in de spiegel. Ik ben gister naar de kapper geweest.

Onder de daverende ruzie strik ik zijn veter nog even.

Ongrijpbaar is dat stukje spinnenweb in mijn gezicht.

Toen de conducteur van de ene trein op zijn fluitje blies, sprongen mensen verschrikt snel in de *andere* wachtende trein.

Men troost zijn eigen moordenaar.

Een paar jaar geleden keek ik minachtend naar iedereen met een mobiele telefoon. Nu heb ik er zelf een.

Kop dicht! roep ik tegen een *ding*.

Sinds ze samengaan, is hij niet meer verkouden geworden.

‘OK, twee weken geen seks!’ zegt ze tegen haar vriend. Zo gaat het er dus aan toe.

2007

Een ode aan het ironieteken.

Ik hoor de uitdrukking *ethically challenged* en ik denk gelijk aan iemand van kantoor.

Ik moet lachen om een onbedoeld komisch woord in een anders heel tragisch bericht.

De armen van de oudere vrouw: draadjessvlees.

Hij sprenkelde mijn sjaal met het parfum, dat hij nu droeg: zo zou ik hem nog lang bij me dragen en aan hem denken.

Ik kom ze tegen in de obits, de mensen die ik heb uitgegeven.

'that cornucopia of ineptitude' (NY Times)

Een slecht handschrift lees je beter met een grote woordenschat.

... vanuit spelonken klonk haar loklied ... (dichtfragment)

Wat doe je in twintig jaar? Wat deed ik in de afgelopen twintig jaar?

Jimi Hendrix: Ik moest horen *'those people so uptight they sure know how to make a mess'*, maar ik verstond *'those people so uptight they don't know how to make a myth'*.

Als je wilt weten hoe je straks als bejaarde eet, eet dan eens met je andere hand.

En zijn laatste veertig jaar deed hij in tien jaar.

Een Vlaams woord voor zetpil is poepsnoepje.

Wij voelen nog steeds een begeerte naar *huiveren*, en zoeken het op, alsof er iets is, dat wij niet mogen vergeten.

Een oudoom is overleden, mijn grootmoeder vertelt het me plechtig. Oom Jaap stierf aan een hartaanval (op het toilet).

In het voorjaar van 1875 schrijft Nietzsche een werkplan tot zijn *zestigste* levensjaar: grote opwinding!

Vrienden met wie ik geweldig kan lachen, kunnen mij soms ook laten lachen als ze er *niet* zijn.

Baby, geboren: in je moeders buik leek je nog zo groot!

Ook het secretariaat met drie secretaresses en een senior moet een jaarplan schrijven.

2008

Mijn collega vertelt me terloops dat ze ovuleert.

Ik schreef eens notulen waarin de naam van een collega Janus voorkwam, en toen ik het concept las, zag ik dat ik de J was vergeten.

Ik schijn als een droevig hondje te kunnen kijken.

Schrik: ‘Mijn ziel vervreemde van mijn vlees.’

Wat ik nieuwsgierig van haar bureau oppak, blijkt een tampon te zijn.

DPF, *vader*: Ware ik een vrouw ...

Een domme vraag beantwoorden met: wat denk je zelf?

Dit is weliswaar morbide, maar ik benader het met kinderlijke nieuwsgierigheid.

Ze wilde geen vaste vriend. ‘Het zou me dik maken.’

Soms, als ik me onbespied waan, hinkel ik wel eens een stukje.

Op het perron loopt een man uit den vreemde rond met de vraag *Schoenen poetsen?*

Ze hoort altijd meer dan je zegt.

Haar kapsel werd *minder* grijs (het bleek geverfd).

ArcheVera. Het verrast me even dat deze Vera juist vrouwelijk is.

Ik geef haar nu blijkbaar het idee dat ik er van weet, en nu vertelt ze mij iets wat ik écht niet weet, – en ook niet hoor te weten.

Na Donald Duck hebben alle eenden hem teleurgesteld.

Hij bedenkt vooraf wat hij wil zeggen en achteraf bedenkt hij wat hij had willen zeggen.

Ze praat met een wijsheid die ze over tien jaar écht zal hebben, maar dan *anders*.

Ik traan van moeheid en toch val ik maar niet in slaap. Over een uurtje zal de wekker gaan.

Ik merk op dat wat ik nu doe, mij vroeger op een ouderlijke oorvijs had komen te staan.

En opeens begonnen de gebouwen hun memoires te publiceren.

Alles voor het moment zelf. Daarna is het voor niets.

Twee gedichten van de matador, op zijn eerste en op zijn laatste stier.

Hij miste haar als watten in zijn mond.

Een gedicht aan je lijkschouwer.

Gertrude Stein, ad patres 1946: *'Everybody gets so much information all day long, that they lose their common sense.'*

Toen hij stierf, fluisterde hij de naam van zijn *eerste* geliefde.

Wolfram Swets

Penelope. Een gedicht, Uitgeverij crU, 2016